

vist hertil som den eneste Maade, hvorpaa han paa Grundlag af Udlæget kan udøve Frugtindtægen af Ejendommen. Her foreslaaes i Modsatning dertil, at der i de nævnte Tilfælde af Fogden skal udnævnes en Bestyrer af Ejendommen, som har det Hverv at drive den paa bedste Maade og at afgive Overskuddet af Driften til Udlægshaveren; saalænge denne er berettiget til Ejendommens Frugter. En saadan Ordning er i alle Bedkommendes Interesse. Udlægshaveren befries for den byrdesulde, ofte til Misnøje og Stridigheder ledende Bestyrelse af Skyldnerens Ejendom, som selv om han erkjendes for berettiget til dertil at antage en Bestyrer dog stæer paa hans Ansvar; Skyldneren (og andre i Ejendommen Interesserede) sikres imod, at Udlægshaveren paa en hensynsløs og egenlyttig Maade exploiterer Ejendommen for hurtigst muligt at drive det mest Mulige ud af den og komme til sin Dækning. Vel foranlediges der ved denne Ordning Udgift, forsaavidt som en saadan Bestyrer selvfølgelig maa betales af Ejendommens Indtægter, forinden der kan blive Tale om Netto-Overskud, men ogsaa efter den gjældende Ret maa Udlægshaveren, i al Fald naar han ikke selv personlig bestyrer Ejendommen, være berettiget til ud af dens Indtægter at lade sig Udgifterne ved en Bestyrers Antagelse vederlægge. Det vil under alle Omstændigheder være en Fordel, at Ejendommens Bestyrelse finder Sted ved en Mand der vælges af en upartist og til at paase alle Bedkommendes Interesse lige forpligtet Myndighed, Fogden, og under Ansvar for denne, fremfor ved en af en enkelt af de Interesserede valgt og i hans udelukkende Interesse virkende Mand.

Med Hensyn til Bestyrerens Person tror Lovforslaget ikke at kunne give anden Regel, end at han vælges af Fogden, hvorved de i Ejendommen Interesserede kunne yttre sig, men man stønner ikke, at det vil være muligt at ansætte faste Administratorer for et vist Distrikt, blandt andet af den Grund, at disse snart ikke ville kunne afselsættes, naart ikke ville være nok til at overtomme Arbejdet, da der altid vil være store Svvingninger i de stedfindende Udlægssforretningers Tal; undertiden vil der kunne hengaa nogen Tid, hvori der slet ingen forekommer i Distriktet, til andre Tider vil der være mange af dem. Derhos vil Vønningen af slige Bestyrere være meget vanskelig at ordne. Der kan selvfølgelig ikke være Tale om, at det Offentlige skulde lønne dem eller tilsikre dem en vedvarende aarlig Indtægt, men deres Vønning maa bestaa i Bederlaget for de enkelte Ejendommers Bestyrelse, der udredes af

disses Indtægter, og derved vil Vønningsforholdet for disse Mænd blive saa ulige og usikkert, at der neppe vil findes dygtige og vederhæftige Personligheder hertil.

Det er en Selvfølge, at alle Tvistigheder om Ejendommens Bestyrelse, om Regnskabs aflæggesen o. s. v. vil blive efter de vedkommende Interesseredes Paastand eller Indsigelser at afgjøre af Fogden, under hvis Overtilsyn den hele Bestyrelse finder Sted. Hans Afgjørelser kunne af Parterne angribes ved Appel efter de almindelige Regler, men Bestyreren maa rætte sig Fogdens Afgjørelser, da han stæer under denne og henter hele sin Myndighed fra hans Udnevnelse.

Derjom det Tilfælde maatte indtræde, at Ejendommens Bestyrelse intet Overskud giver, men derimod Understud, vil det ikke kunne være andet, end at Udlægskrevirenten maa bære dette Tab, naar det ikke kan dækkes hos Skyldneren, da det er ham, som har rekvireret Udlæget i Ejendommens Frugter og Indtægter og derigjennem foranlediget Bestyrelsen af den; han maa derfor efter alle processuelle Analogier bære Udgiften herved, dersom Tab bliver Resultat af den foretagne Retshandling. Følge heraf maa det, da Rekvirenten muligvis ikke altid er god for at dække eventuelt Understud, være Fogdens Ret og Pligt at forlange Sikkerhedsstillelse med Hensyn hertil af ham, naar dette stønnes at være fornødent.

Det kan ogsaa være Tilfældet, at Udlæg gives alene i Ejendommens Substant (dens Salgsverdi), ikke i dens Frugter og Indtægter. I Reglen vil vel en Panthaver have Pant ogsaa i Ejendommens Frugter, og han vil derfor være berettiget til at tage Udlæg ogsaa i disse, men naar hans Fordring er sikret tilstrækkelig ved Panteretten i Salgsverdien, hvilket ofte vil være Tilfældet med første Prioritetshaver, vil han i Reglen ikke bryde sig om at overtage Ejendommens Bestyrelse, og den Udlægshaver, der ikke tillige er Panthaver, vil end ikke være berettiget til at inddrage Ejendommens Frugter under Udlæget, naar han efter Buxderingens Udvisende har tilstrækkelig Sikkerhed i Ejendommens Substant. Det vil derfor forekomme jævnligt, at en Udlægshaver ikke lader Udlæget udstrække sig til Ejendommens Frugter, og i saa Fald er der ikke nogen Grund til at fratage Rekviritens dens Besiddelse og Bestyrelse. Kun naar denne ved udelæggende eller slet og forfømmelig Bestyrelse af Ejendommen forringer den, bør der være en Afgang til ved Henvendelse til Fogden at kunne fratage ham Ejendommen og overgive dens Administration til en af Fogden valgt Bestyrer efter Reglerne i § 48.